

РЕШЕНИЕ

№ 16381

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2749** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Буш инвест“ ЕООД срещу решение № 000030-1798/20.02.2026г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

Съдът в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес да оспорва, насочена е срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С решение № 000030-10755/10.12.2025г. изпълнителният директор на НАП на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 от Закона за хазарта (ЗХ) е прекратил лиценза, издаден на жалбоподателя с решение № 000030-4775/04.10.2021г. на изпълнителния директор на НАП, за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], ул. „Ландос“ № 17. Срокът на действие на издадения лиценз е бил до 16.12.2026г. Предвид прекратяването, със заявление № 55-30-3179/27.01.2026г. жалбоподателят поиска възстановяване на част от платената такса в размер на 13 750 лв., равностойни на 7 030,26 евро. Тази част от таксата е формирана съответно за 11 месеца x 1250 лв. /639,11 евро) от общо платената такса в размер на 43 750 лв., равностойни на 22 369,02 евро – такса за 35 месеца, считано от 01.01.2024г. до 16.12.2026г. – датата на изтичане на срока на издадения лиценз. Таксата е изчислена съгласно правилата на § 22 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на

Република България за 2024 г. (отм.) С процесното решение административният орган е оставил без уважение искането на жалбоподателя за възстановяване на посочената част от преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – изпълнителния директор на НАП в качеството му на надзорен орган по извършване на хазартни дейности на територията на страната, в писмена форма, съдържа и необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Наред с това, той не е в съответствие с материалноправните разпоредби.

Спорният между страните въпрос е дали обстоятелството, че лицензът на дружеството е предсрочно прекратен, е основание за отпадане на задължението за плащане на държавна такса и съответно дали внесената държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в частта си, отнасяща се за периода след датата на предсрочно прекратяване на лиценза (в размер на 13 750 лв., равностойни на 7 030,26 евро, за 11 месеца), подлежи на възстановяване. В случая задължението да се плати държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ зависи от волята на правния субект да извършва определена дейност – да поддържа лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала в [населено място]. С отпадане на волята на субекта да поддържа лиценза за целия период съгласно решението за предсрочно прекратяване на лиценза и съответно, с отпадане на волята на субекта да организира игри с игрални автомати в посочената зала, е отпаднало и задължението му да заплати държавна такса за остатъка от периода до края на първоначално определения срок – така, в решение № 3779/03.04.2026 г. по адм. д. № 11639/2025 г., решение № 3449/26.03.2026 г. по адм. д. № 7396/2025 г., решение № 414/15.01.2026 г. по адм. д. № 7397/2025 г. на Върховния административен съд, Пето отделение. Държавна такса се дължи срещу осъществяване на действие, издаване на документ или престиране на услуга от административен орган. Ето защо, след предсрочното прекратяване на лиценза по волята на субекта отпада и насрещната престация. Съответно, платената държавна такса за периода след прекратяването на лиценза се явява недължимо платена и подлежи на възстановяване.

Във връзка с доводите на ответника следва да се отбележи и следното. Липсата на специално уредена процедура за разглеждане на искането в ЗХ не обосновава извод за невъзможност да се върне недължимо внесена държавна такса. Подобен извод противоречи на материалноправните разпоредби и целта на закона – чл. 4б от Закона за държавните такси гласи, че недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от издателя на отменения акт или отказ. Жалбоподателят е направил искане за възстановяване на разноски в общ размер от 862,80 евро, от които 837,24 евро - адвокатско възнаграждение, платено съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие и преводно нареждане, и 25,56 евро - държавна такса. Възражението за прекомерност на възнаграждението за адвокат е неоснователно. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, евентуална прекомерност би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на ориентира, нормативно установен в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Платеното в случая не превишава тази стойност. Предвиденото в посочената разпоредба е ориентир, който позволява преценка от страна на съда за съотношението между платеното в отделния случай и възприетото като минимално необходимо за съответния тип дело от професионалната организация на адвокатите. Необходимостта от поне двойно превишение, за да се пристъпи към обсъждане и обосноваване на намесата на съда в

договорните отношения между адвоката и клиента, се поражда от необходимостта да бъде зачетена свободата на договаряне, като част от свободната стопанска инициатива, на която се основава икономиката на страната, съгласно чл.19, ал.1 от Конституцията. Възстановяването на разноските е дължимо от НАП, която е юридическо лице съгласно чл.2, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-1798/20.02.2026г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Буш инвест“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата 862,80 евро (осемстотин шестдесет и две евро и осемдесет цента) – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: